

Observații de (-o) viață

Florin T. Roman

Ce n-avem ne trebuiește,
ce avem nu-i o avere,
ce-i puțin nu ne ajunge,
ce e mult și mai mult cere.

Ce nu-i timp ca timpul curge,
ce nu-i soare strălucește,
ce nu-i munte se înalță,
ce nu-i gheață se topește.

Ce e trist tot trist rămâne,
ce e vesel se preface,
ce e bine-n rău se schimbă,
ce e rău mai rău se face.

Ce nu-i foc ca focul arde,
ce sunt valuri nu-s albastre,
Heracliti și Thaleși urcă
scara îndoielii noastre.

Ce-i din cer spre cer se-înalță,
Ce e lut în lut coboară,
după zi urmează noapte,
după noapte - noapte iară.

Ce-i frumos ne-nfricoșează
ce-i urât ne-ncântă cult,
ce-i curat gunoi se face,
ce-i gunoi - gunoi mai mult.

Ce e mic și mai mult scade
ce-i înalt se năruie
ce-i furat se-acumulează
ce-i muncit se dăruie.

.....

Ce e lumea? E o școală
unde silitorii-nvață
să iubească și să treacă
în Adevărata Viață.

Ce e vis e îndrăznire,

ce-i poet e sărbătoare -
călăuză și îndemn
de-a spera fără-ncetare.

Ce-i credința? E puterea
de-ați trăi viața curată,
de-a ierta, de-a face bine
fără să aștepți răsplată.

Ce-i nădejdea? E dorința
de-a-l găsi pe Dumnezeu.
(De-a învinge suferința,
de-a te ridica mereu).

Ce-i iubirea? E impulsul
care-animă universul,
care naște muguri, oameni,
care izvorăște versul.

Însă omul? Ce e omul?
Ce înseamnă a fi viu?
Nu răspundeți dumneavoastră?
Eu pe asta n-o mai știu!